

Дамян Дамянов

Ръката ми отвикна от
писалката...

Ръката ми отвикна от писалката,
машинката ми пишеше ръждяса.
И се простих с илюзийката, малката,
че някога съм бил поет и пак съм.
Какъв поет?! Глупак! И нищо повече!
На този свят, сегашен и предишен,
любов не му е нужна, а любовници.
Поетите са хора най-излишни.
Да, той, светът, зает с по-други трепети,
затънал цял в омрази, в бизнес, в кърви,
наистина обича си поетите,
но само че ги предпочита мъртви.
Та да приключи с темата започната
за творчеството, смисъла, живота,
все по си мисля да им тура точката –
не в листа с молив, а с куршум в челото.
Така най-лесно драмта си, малката,
зарад която толкоз труд излишен
съм изхабил с машинката, с писалката,
с един-единствен изстрел ще напиша.

КРАЙ

© 1993 Дамян Дамянов

Сканиране, разпознаване и редакция: Борис Борисов, 2008

Набиране: Мартин Митов

Публикация

Дамян Дамянов, *Още съм жив*. ИК „Христо Ботев“, С. 1993. ISBN 953-445-114-5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8508>]